

De derde antichrist

Van Mario Reading verscheen eerder:
Het Nostradamuscomplot
De wederkomst

MARIO READING

De derde antichrist

Vertaald uit het Engels door Bill Oostendorp
en Joost van der Meer

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *The Third Antichrist*

Oorspronkelijke uitgave: First Published in the UK in 2011 by Corvus,
an imprint of Atlantic Books Ltd.

Vertaling door: Bill Oostendorp en Joost van der Meer

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Yolande de Kort/Trevillion

Productie e-book: Zetspiegel, Best

Copyright © 2011 Mario Reading

Copyright © 2012 Nederlandstalige uitgave: Uitgeverij

Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

isbn 978 90 499 5339 3

nur 331

Deze elektronische uitgave is gebaseerd op de eerste druk, 2012.

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.marioreading.com

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op

www.uitgeverijmistral.nl

Kwatrijnen

*Tussen 1555 en 1558 schreef Nostradamus 942 kwatrijnen.
Alleen de Bijbel heeft dat overtroffen.*

*Geleerden geloven dat 77 van deze verzen de verrijzenis
van twee antichristen voorspelden: Napoleon en Hitler.
De overige 36 kwatrijnen (drie zessen = 666 = het teken
van het beest) refereren aan een derde antichrist.
Drie worden hier weergegeven.*

Jaartalkwatrijn: 35

Centurie: 3

*Du plus profond de l'Occident d'Europe,
De pauvres gens un ieune enfant naistra,
Qui par sa langue seduira grande troupe:
Son bruit au regne d'Orient plus croistra.*

In het hart van westelijk Europa
Zal een kind geboren worden
Hij zal menigten met zijn tong verleiden
In het oosterse koninkrijk zullen de verhalen over zijn reputatie
aanwakkeren.

Jaartalkwatrijn: 10

Centurie: 10

*Tasche de murdre enormes adulteres,
Grand ennemy de tout le genre humain
Que sera pire qu'ayeulx, oncles, ne peres
En fer, feu, eau, sanguin & inhumain.*

Bevekt door massamoorden en overspel
Zal deze grote vijand der mensheid
Erger zijn dan allen die hem voerden
In staal, vuur, water, bloedvergieten en monsterlijkheid.

Jaartalkwatrijn: 32

Centurie: 7

*Du mont Royal naistra d'une casane,
Qui cave & compte viendra tyranniser,
Dresser copie de la marche Millane,
Favene Florance d'or & gens expuiser.*

Hoewel in armoede geboren zal hij de machtigste worden
Zal hij zijn volk tiranniseren en bankroet maken
Een duizendjarig leger stichten
Hij zal fortuinlijk lijken, maar dit betalen met levens en geld.

Inscripties

*Maar de dag des Heren zal komen als een dief in de nacht.
Op die dag zullen de hemelen met gedruis voorbijgaan en de elementen
door vuur vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen
gevonden worden.*

II Petrus 3:10

*Bij die ontmoeting werd hij voor het eerst getroffen door de schier
eindeloze verscheidenheid waarin de menselijke geest zich manifesteert,
wat verhindert dat een waarheid zich op identieke wijze aan twee
verschillende personen zal presenteren.*

Leo Tolstoj, Oorlog en vrede

*Vermoord een mens, en je bent een moordenaar. Vermoord miljoenen,
en je bent een veroveraar. Vermoord heel de mensheid,
en je bent een god.*

Jean Rostand, Pensées D'Un Biogliste

Een oceaan zonder kust

Ik verwonderde me over een oceaan zonder kust,
en over een kust zonder een oceaan;
Over een dageraad zonder duisternis,
en over een nacht zonder zonsopgang;
En, later, over een bol in het niets en
bekend bij dwaas en wijze;
En over een hemelsblauw gewelf hoog boven de aarde gespannen,
Wervelend – voortgejaagd;
En over een ontluikende wereld zonder hemel
en zonder hel, zijn geheimen verborgen ...

Ik flirtte met een eeuwig mysterie;
want mij werd gevraagd: 'Heeft de gedachte jou behekst?'
Ik antwoordde: 'Dat weet ik niet;
mijn advies zou zijn: betracht haar met geduld zolang je leeft.
Maar, in essentie, zodra de gedachte in mijn geest gestalte krijgt,
zullen de sintels stamelend ontvlammen,
en worden ze door ondoofbare vlammen verteerd.'
Waarop ik te horen kreeg: 'Hij die zichzelf ten rechte
"vrijgeboren" acht, plukt geen bloem.
Hij die, verteerd door liefde, een schoonheid in haar slaapkamer
het hof maakt, zal nooit zeuren over de bruidsprijs!'

Ik betaalde haar bruidsschat en kreeg haar als de mijne
de ganse nacht tot aan de dageraad.
Maar ik vond alleen mezelf – of eigenlijk, degene die ik trouwde –
zegt het voort:
Want naast licht van de zon
is daar de schittering van de maan en de blinkende sterren;
Beklaagd, gelijk de tijd – hoewel de Profeet over jouw Heer
(de zegen is aan hem!)
eens liet verklaren: Hij is de Tijd.

Door Ibn al-Arabi (1165-1240)

Dit boek is een geschenk aan mijn vrouw

Cenucenca, Orheiul Vechi, Moldavië
7 oktober 1982

1

Dracul Lupei doodde zijn eerste man toen hij twaalf jaar was. Het gebeurde op zijn verjaardag, donderdag 7 oktober 1982.

Niet dat hij het wilde. Later, toen hij de moeite nam erop terug te blikken, realiseerde hij zich dat het onvermijdelijk was geweest; als een jongen die zijn maagdelijkheid verliest. Maar dat laatste was een jaar eerder al dankzij zijn zus Antanasia gebeurd.

Wat haar betrof had hij gewoon hetzelfde gekregen als inmiddels zo'n beetje alle mannen van Cenucanca. Op de vrijdagavonden stelde Adrian, Draculs vader, haar ter beschikking als hij weer eens drinkgeld nodig had voor zijn *rachiу*. Broer en zus deelden een slaapkamer aan de achterzijde van hun vaders vervallen boerderij, en dus was Dracul sinds het hele gedoe begon, zo rond Antanasia's tiende verjaardag, gedwongen geweest om mee te luisteren. Vlak nadat hij zijn eerste erectie had gekregen had hij het zelf ook geprobeerd.

Maar een man doden voelde beter. Een stuk beter.

Om een zakcentje te verdienen had Dracul de gewoonte opgepakt om elke zondagochtend in alle vroege de 13^e-eeuwse Orheiul Vechi-kloostergrot op te zoeken, zo'n zes kilometer van zijn vaders huis in de vallei. Vanuit het nabijgelegen dorpje Butuceni was het twintig minuten heuvellop. De kloostergrot bevond zich onder een plateau met uitzicht op de rivier de Raăut, slechts op een paar honderd meter van de al net zo duizelingwekkend hoog gelegen kerk van de Heilige Maria.

Het prehistorische grottencampus was bijna geheel van de buitenwereld afgesneden, net als het inmiddels verlaten klooster dat hoog op een enorm kalkstenen fundament uitkeek over het ravijn. Het kloostergebouw, het enige dat nog resteerde van het eens zo bloeiende klooster van Pesstere, torende hoog uit boven een landschap dat net zo goed van de planeet Mars afkomstig kon zijn geweest, alsof het als een buitenaards ruimteschip naar het Getisch-Dacische plateau was overgestraald.

De hoofdkapel, die onderdeel vormde van een wijdvertakt, ondergronds honingraatwerk, kon slechts via een solide deur worden betreden. Binnen voerde een stenen trap naar de crypte. Deze bevatte een houten altaarstuk, waarvan de afmetingen precies overeenkwamen met die van de grot, en hier en daar wat stoelen op versleten oosterse tapijten. Stichtelijke schilderijen en oude iconen hingen verspreid aan de muren. Het eenzame schietgat liet slechts weinig licht binnentrekken, net als de deur die geheel bekled was met rafelige damasten draperieën die door een of andere genereuze ziel aan het klooster waren geschenken nadat ze elders niet langer van nut waren, en naar het onbeschutte stenen looppad leidde vanwaar je uitkeek op de zestig meter lager gelegen rivier.

Tegenwoordig werd het klooster nog door slechts één monnik bewoond, die het grootste deel van de dag wijdde aan het lezen van de Bijbel en het schilderen van iconen, en derhalve door het gemeentebestuur werd gedooogd. En dus had Dracul de buitenkant van het grottencomplex zich stukje bij beetje kunnen toe-eigenen.

Wanneer reisgezelschappen het grottenklooster bezochten, Jonge Communisten, het genootschap van cognacdestillateurs of de communistische apparatsjiks, reeds beschonken na een bezoekje aan de nabijgelegen wijngaarden van Cricova of Cojușna en hunkerend naar wat frisse hooglandse lucht, wachtte Dracul hen al op. Afhankelijk van de mate van dronkenschap en of er officiële gidsen bij waren, trad hij het gezelschap tegemoet om hun zijn diensten aan te bieden.

‘Betaal me en ik zal u plekken tonen die u anders nooit te zien krijgt. Geheime plekken. U zult dingen zien waarbij u van angst zult verbleken. Slangen. Wilde zwijnen. Wolven. Misschien zelfs beren.’ Allemaal onzin natuurlijk, maar aangezien hij geld vooraf eiste, was hij de verwachtingsvolle toeristen meestal wel te snel af voordat bleek dat de beloofde wonderen zich niet aandienden. Dat bezoekers zelden nog eens terugkwamen behoefde geen betoog.

Dracul was een jongen om wie je niet gemakkelijk heen kon. Al van kinds af aan was hij een geboren verkoper. Met een gouden tongetje, zei zijn moeder altijd. Haar goudhaantje. Wanneer niemand van de bezoekers van zijn diensten gebruik wilde maken, blokkeerde hij met de armen en benen wijd de enige ingang naar het grottencomplex en was hij niet te vermuren. Het stelde de bezoekers voor een probleem.

Ze konden hem fysiek verwijderen, maar er was meestal wel een goede ziel in de buurt die bezwaar maakte tegen lichamelijk geweld

door volwassenen jegens een kind. Of ze konden het op een akkoordje gooien en alsnog worden toegelaten. Dat laatste was meestal een stuk gemakkelijker.

Vooral als je dronken en van de wereld was. Zoals Joeri Gagarin, twee dagen lang, toen hij in 1966 de wijngaard van Cricova bezocht. De Moldavische autoriteiten hadden er tenslotte een zoekteam op uitgestuurd om hem te vinden en af te voeren. Dracul wist ervan, want zijn vader had er deel van uitgemaakt. Ze waren op de eerste dag van Gagarins bezoek de ondergrondse wijnkelder ingestuurd. Ook zij waren 24 uur later, stomdronken, weer boven verschenen. Zijn vader vertelde dat het complex 120 kilometer aan tunnels bevatte, honderd meter onder de grond, waarvan een dikke zestig kilometer werd benut voor de wijnopslag. Wat kon je anders doen? Bij het daaropvolgende bezoek aan het klooster hadden ze Gagarin aan een touw moeten vastbinden om te verhinderen dat hij per ongeluk zo van het onbeschutte looppad de afgrond in zou kukelen: een pr-ramp waarmee Rusland zijn positie als koploper in de race om de ruimte definitief vaarwel had kunnen zeggen.

Tegenwoordig waren het meestal apparatsjiks, minder beneveld misschien dan Gagarin destijds en vooral een stuk minder eminent, die de eindeloze stenen treden naar het grote kruis beklommen dat vanaf de top van het Orheiul Vechi-plateau, halverwege de verzonken ingang naar het grottenklooster en de kerk van de Heilige Maria als een uitgestrekte hand omhoog reikte.

De oude monnik – Dracul had nooit de moeite genomen om diens naam te onthouden – leek de bezigheden van de jongen te negeren. Maar sinds kort had hij de gewoonte om een kruis te slaan wanneer Dracul voor hem opdoemde, wat betekende dat hij wel iets vermoedde, ook al ontgingen de exacte details hem.

Er waren momenten dat Dracul het gevoel had dat hij een boetelast belichaamde, een boetekleed dat de monnik bij verzuim derhalve diende te dragen. Het deed Dracul plezier. Hij was graag een boetelast voor anderen.

Toch was de moord, zelfs voor hem, als een schok gekomen.